

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλιπερη κα. α Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντός ΟΚΤΩ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διὰ τὰ μικρά. — Αἱ γυναῖκες δικηγόροι. (Ἀνταπόκρισις κ. Μα-
ρίας Μαρτέν). Ἐντυπώσεις ταξιδίου ἀπὸ τὴν Νεάπολιν. — Ἡ Καίτη
(ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Φιλολογικαὶ σελίδες. Αἱ γυναῖκες
τῶν γραμμάτων τῆς Γαλλίας (κατὰ τὸν Jules Lemaitre). — Ἐγκυ-
τάταισις Πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν. — Γυναικεῖα κίνησις. — Βιβλία καὶ
Περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. — Ἐπιφυλλίς.

ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ

Ἐὰν ἡ Sevigné ἠσθάνθη εἰς τὸ σιτῆθός της τὸν πόνον, τὸν
ὅποτον ἠσθάνετο ἡ κόρη της εἰς τὸ ἰδικόν της, κατὰ τὴν πα-
ροιμιώδη καταστάσαν ὠραίην φράξιν της, μία νέα μητέρα
ἔδω, εἰς τὴν πόλιν μας ἠσθάνθη εἰς τὴν μητρικὴν καρδίαν
της ὅλους τοὺς παλμοὺς τῶν πτωχῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι
δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀνκουφίσουν καὶ περιθάψουν καὶ νοσηλεύ-
σουν τὰ παιδιὰ τῶν ἀσθενῆ καὶ πεινῶντα καὶ θνήσκοντα
ἐκ τῆς ἀθλιότητος.

Εὐτυχῶς ἡ μοῖρα ἔταξεν ὑψηλά, πλησίον ἐνὸς θρόνου τὴν
νέαν, ἀλλὰ μεγαλόκαρδον αὐτὴν μητέρα, καὶ ὁ πόθος της
τοῦ νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ θανάτου καὶ τοῦ αἰ-
ωνίου πόνου καὶ τοῦ ἀτελειώτου μαρτυρίου τόσα μικρὰ θύ-
ματα ἀρχίζει νὰ πραγματοποιηθῆται.

Κόρη γονέων, οἱ ὁποῖοι τὴν πρὸς τὰ παιδιὰ τῶν, ἀλλὰ
καὶ τὸν λαόν των ἀγάπην ἔταξεν πάντοτε ὑπεράνω παντὸς
ἄλλου αἰσθήματος, ἡ πριγκίπισσα Σοφία, ἔχουσα καὶ
τέλειον πρὸς ὑπόδειγμα τοῦ καλοῦ καὶ τῆς φιλανθρωπίας
τύπον τὴν Βασίλισσάν μας, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἐγκαι-
νιάσῃ τὴν εἰς τὴν νέαν της πατρίδα φιλάνθρωπον δεξιάν της μὲ
πράξιν ὠραίαν καὶ μεγάλην, ἡ ὁποία τὴν ἀναδεικνύει στορ-
γικωτάτην μητέρα, ὄχι μόνον τῶν τέκνων της, ἀλλὰ καὶ τῶν
τέκνων τοῦ λαοῦ, εἰς τὸν θρόνον τοῦ ὁποίου θὰ ἀνέλθῃ μίαν
ἡμέραν.

Οἱ μεγάλοι, οἱ ἐνήλικες πτωχοὶ εἶχαν ἕως τώρα τὰ νοσο-
κομεῖα των. Μόνον διὰ τὰ μικρά, τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ μέλλον
τοῦ λαοῦ μας, δὲν ὑπῆρχε νοσοκομεῖον. Ἡ πριγκίπισσα Σο-
φία ἀνέλαβε τὴν ἴδρυσιν αὐτοῦ καὶ δὲν ἀπηξίωσε νὰ κατέλ-
θῃ ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ μεγαλείου της καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ
τὴν συνδρομὴν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο νὰ συντελέσουν
εἰς ὅσον τὸ δυνατόν τελειότεραν τοῦ παιδικοῦ της νοσοκο-
μείου συμπλήρωσιν.

Καὶ ἐπετεύχθη ἡ ἴδρυσις τοῦ καθ' ὅλους τοὺς ὄρους τῆς
ὑγιεινῆς καὶ τὰς νεωτέρας τῆς ἐπιστήμης ἀπαιτήσεις καὶ ὑ-
ψοῦται τώρα καὶ αὐτὸ ὄχι κολοσσὸς μαρμάρου, ὡς τὰ συν-
ήθη μέγαρα τῆς φιλανθρωπίας μας, ἀλλ' ἀπλούστατα εἰς
κομψὰ καὶ ἀπομεμακρυσμένα τὸ ἐν τοῦ ἄλλου περίπτερα,
κτιζόμενα μὲ ἐντέλειαν ζηλευτὴν, μὲ ἀπλότητα περὶ τὴν ἀρ-
χιτεκτονικὴν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πολυτέλειαν, τὴν ὁποίαν
ἀποπνέει πάντοτε κτίριον ἀνταποκρινόμενον ἐντελέστατα καὶ
μὲ πολλὴν εὐμάρειαν καὶ μεθοδικότητα εἰς τὸν προορι-
σμόν του.

Ἄλλ' ἐὰν τὸ κυρίως κτίριον συνετελέσθη, ἐὰν ὁ εἰς πάντα
πρωτοσπατῶν γενναῖός τις κ. Ἀνδρέας Συγγρός, ἴδρυσεν ἰ-
δίαις δαπάναις τὸ ἐν περίπτερον, τὸ προωρισμένον διὰ τὰ ἐπι-
δημικὰ νοσήματα, ἐὰν ὁ κ. Παῦλος Στεφάνοβιχ διὰ τῆς
προχθεσινῆς ἐκ τριάντα χιλιάδων δραχμῶν δωρεᾶς του συνε-
τέλεσεν, ὅπως φωτισθῇ δι' ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ τὸ νοσοκο-
μεῖον τῶν μικρῶν, ἐὰν διὰ τὴν ἐπίπλωσίν του* συνεισέφεραν
μέχρι σήμερον πολλοὶ ὁμογενεῖς, διότι εἶδομεν εἰς τὰς μικρὰς
κλῖνας τοὺς τίτλους ἐλληνικῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κοινοτήτων,
δὲν ἀρκεῖ ὅμως ἡ παρασχεθεῖσα μέχρι τοῦδε συνδρομή, ὅπως
ἐξασφαλισθῇ ἡ συντήρησις τοῦ νοσοκομείου. Δὲν ἀρκεῖ, ὅπως
ἀνεγερθεῖν ὅλα τὰ μικρὰ περίπτερα, εἰς ἐν ἕκαστον τῶν ὁ-
ποίων θὰ ἀπομονοῦνται τὰ προσβεβλημένα μικρὰ ἐκ μεταδο-
τικῶν νόσων· δὲν ἀρκεῖ, ὅπως ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα

πάσχοντα ανακτήσουν υπό την στέγην αυτήν της φιλανθρωπίας την κλονισθείσαν υγείαν των.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἑλληνὶς πριγκήπισσα ἀπευθύνεται καὶ πάλιν πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἑλληνίδας μητέρας καὶ ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν των ὑπὲρ τῶν μικρῶν ἀσθενῶν τοῦ λαοῦ, ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν πλασμάτων, τὰ ὅποια θερίζει ὁ θάνατος ἀλύπητα, ἐλλείψει υγιεινῆς διαίτης, ἐλλείψει μέσων κανονικῆς νοσηλείας καὶ περιθάλψεως. Καὶ αἱ ἀπανταχοῦ Ἑλληνίδες μητέρες, αἱ εὐποροὶ καὶ πολυτάλαντοι, αἱ ὅποιαί τρέμουν διὰ τὴν υγείαν τῶν ἀγαπημένων καὶ χαϊδευμένων των μικρῶν, θὰ συγκινηθῶν, θὰ ἐνοήσουν τὸν πόνον καὶ τὴν ἀγωνίαν τῶν πτωχῶν μητέρων, καὶ θὰ σπεύσουν πρόθυμοι νὰ προσφέρουν τὴν γενναίαν συνδρομὴν των ὑπὲρ τοῦ Παιδικοῦ Νοσοκομείου.

Τὸ εἶπαμεν καὶ ἄλλοτε, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ σήμερον: Τὸ παιδικὸν λίκνον εἶναι ἡ ἐλπίς τῆς ζωῆς, εἶναι ὁ πλοῦτος τοῦ οἴκου, εἶναι τὸ μέλλον τῶν ἐθνῶν. Αἱ μητέρες, αἱ γυναῖκες, αἱ ὅποιαί ἐτάχθησαν φύλακες του, οφείλουν νὰ συντελέσουν, ὅπως μὴ ἐρημοῦται ὁ οἶκος τοῦ πτωχοῦ ἀπὸ τὸν μοναδικὸν του αὐτὸν πλοῦτον, ὅπως μὴ τὸ Ἔθνος χάνῃ τόσα τέκνα του, ὅπως μὴ ἡ ζωὴ χάνῃ τόσα μεριδιματά της.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

Τὸ ζήτημα τῆς ἀποδοχῆς τῆς αἰτήσεως τῶν δικηγόρων γυναικῶν, ὅπως δοθῆι εἰς αὐτάς ἡ ἀδεια τοῦ δικηγορεῖν, θέλει λυθῆι προσεχῶς ἰκανοποιητικῶτατα. Ὁ ἀκάματος συνήγορος τῆς γυναικείας μερίδος κ. Βιδιάνης, ὁ νεκρὸς αὐτὸς βουλευτῆς, ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον, δι' οὗ θὰ ἐπιτρέπεται εἰς πᾶσαν γυναῖκα, φέρουσαν δικηγορικὸν δίπλωμα, νὰ ἐπαγγέλλεται τὴν δικηγορίαν. Ἰνα δὲ μὴ ἀναβληθῆι ἡ συζήτησις τοῦ ἐν λόγῳ νομοσχεδίου ὁ κ. Viviani ἀπήτησεν, ὅπως ταχθῆι μετὰ τῶν κατεπειγόντων, τὸ ὅποσον ὁ σφραγισθὸς τῆς Βουλῆς ἀπεδέχθη, δηλώσας ὅτι καὶ ἡ Κυβερνήσις υἱοθετεῖ τὸ ἐν λόγῳ νομοσχέδιον.

Θὰ ἔχωμεν λοιπὸν προσεχῶς τὴν εὐχρηστίστην νὰ ἀκούσωμεν γυναῖκα συνηγοροῦσαν ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ βήματος. Ἐκ τῶν προτέρων εἰξεύρομεν ὅτι ἡ δις Chauvin θέλει λάβει τὴν ἀρμόζουσαν εἰς τὴν εὐγλωττίαν καὶ πολυμαθειάν της θέσιν παρὰ τὸ πλεῖρον τῶν ἀνδρῶν συναδέλφων της.

Ἡ σπουδὴ τῆς νομικῆς δὲν εἶναι δυσκολωτέρη ἀπὸ τὴν τῆς ἱατρικῆς. Ἀφοῦ αἱ ἱατροὶ τόσον ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ ἐκτιμῶνται σήμερον, δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς λόγος, ὅπως μὴ γείνη τὸ ἴδιον διὰ τὰς δικηγόρους γυναῖκας. Ἀφοῦ ἐκεῖναι ὡς αὐταὶ καλοῦνται νὰ εὐεργετήσωσι τοὺς γυναικείους πληθυσμούς. Ἄλλως τε οὐδέποτε νέος νόμος εἰσάγεται καὶ γίνεται ἀποδεκτὴς, ἐφόσον δὲν καθίσταται αἰσθητὴ καὶ ἐπιβάλλουσα ἡ ἐφαρμογὴ του. Ἡ ἐξάσκηση τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος καὶ θὰ ἀνοίξῃ νέαν ὁδὸν εἰς τὴν πνευματικὴν τῆς γυναικὸς δραστηρίαν καὶ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ζητῶσι συμβουλὰς παρ' ὁμοφύλων των εἰς τὰ λεπτὰ ζητήματα, διὰ τὰ ὅποια τόσον δύσκολον ἦτο νὰ ἐμπιστευθῶνται εἰς ἀνδρας.

Βεβαίως δὲν θὰ ἐξοικειωθῆι ὁ κόσμος πολλὴ γρήγορα εἰς τὸ νὰ ἀκούῃ γυναικῆς δικηγορούσας καὶ ὁ ἀριθμὸς τούτων διὰ πολλὰ ἴσως ἔτη θὰ εἶναι περιορισμένος καὶ οἱ κύριοι δικηγόροι δὲν θὰ ἔχουν νὰ φοβηθῶν τὸν συναγωνισμόν.

Ἡ εἰσαγωγή τῆς δικηγόρου γυναικὸς εἰς τὰ δικαστήρια θὰ εἶναι ἐπὶ πλέον μία γυναικεία νίκη, προστιθεμένη εἰς τὰς τόσας ἄλλας, ἃς αἱ γυναῖκες τῆς Γαλλίας ἐκέρδησαν ἐσχάτως.

Παρίσιον

Μαρία Μαρτέν

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

ΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΙΝ

Ὁ σιδηρόδρομος ἐκπέμπει τὴν θορυβώδη καὶ παλμικὴν ἀνακπνὴν του μέχρι τοῦ σταθμοῦ. Πλησιάζει ἤδη ἀσθμαίνων, ἀνκνύων τὸν δρόμον του, ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἐκουράσθη νὰ τρέχῃ καὶ ὁ ὅποιος σκοντάπτει, ὅταν πλεόν φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὅποσον διηθύνετο. Ὅλοι καὶ ὅλοι σπεύδοντες, μετὰ τὴν πυρετώδη ἀνυπομονησίαν, ἡ ὅποια συνοδεύει πάντοτε τὰς στιγμὰς τῆς ἀναχωρήσεως, ὡς καὶ τῆς ἐπανόδου ἄλλως τε, καταλαμβάνομεν τὰς θέσεις μας. Ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων ὅλα τὰ βγόνια εἶναι πλήρη.

Ἄν καὶ ὀλόκληρον τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἤμην εἰς τὴν Νεάπολιν, τὴν τόσον πολυάνθρωπον πόλιν, οὐχ ἤττον τώρα μόνις κατορθῶν νὰ ἀντιληφθῶ, νὰ προσέξω εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐδῶ ἀνθρωποπλημίαν. Ἐκεῖ ἔξω εἰς τὸ ὑπαιθρον εἰς τὸν ἀνοικτὸν ὀρίζοντα μετὰ τὸ ὠραῖον πλαίσιον, μετὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς περιβάλλον, ἀδύνατον νὰ προσέξῃ τις εἰς τὸ πλῆθος, ἀδύνατον νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του ἢ ἀνθρωπίνῃ μορφή. Ἡ μεγάλη, ἡ ὠραία ἐν τῷ συνόλῳ τῆς φυσιογνωμίας τῆς φύσεως, ἐπισκιάζει ἐντελῶς τὸν ἄνθρωπον, εἴτε ὡς ἄτομον, εἴτε ὡς ὁμάδα. Ἰσως διὰ τοῦτο ὁ τύπος τοῦ Νεαπολιτανοῦ εἶναι μᾶλλον ἀτελής, μᾶλλον ἐλαττωματικός, ἀπὸ τὸν τύπον τοῦ βορείου Ἰταλοῦ. Ἡ φύσις, ἡ ὅποια κρατεῖ πολλὰ δι' ἑαυτήν, ἀφίνει ὀλίγα ἐδῶ διὰ τὸν ἄνθρωπον. Μεγάλη, ὠραία, πλουσία ἐκεῖνη, μικρὸς, ἀσχημος, πτωχὸς αὐτός. Ἡ ἀντίθεσις εἶναι πολλὴ καταφανής, ἰδίως εἰς τὰς μεγάλας συγκεντρώσεις, ὅπου ἀπαντᾷ τις ἀνθρώπους παντὸς φύλου καὶ πάσης τάξεως. Ἀπὸ τὸν ἄνδρα μοῦ φαίνεται ὅτι λείπει ἡ ἰσχύς, τὸ κύρος, τὸ σθένος. Ἀπὸ τὴν γυναῖκα ἡ ἰσχύς, ἡ ἀβρότης, τὸ σφρίγγος τῆς ζωῆς. Καὶ εἰς τὰς μέν, ὡς καὶ εἰς τοὺς δὲ ὑπάρχει τὸ βαρὺ, τὸ δύσκαμπτον τοῦ ἀρχεγόνου ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος ζῆ περισσότερον μετὰ τὴν φύσιν, παρὰ μετὰ τοὺς ὁμοίους του, ὁ ὅποιος ζῆ περισσότερον εἰς τὸ ὑπαιθρον παρὰ εἰς οἰκίματα κλειστὰ εὐπρεπισμένα, ὅπως τὰ ἐννοσθῶν οἱ κάτοικοι τῶν βορειοτέρων χωρῶν. Ἐκτὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως, ἡ ὅποια ἐπίσης δὲν ἤμπορεῖ νὰ συγκριθῆ μετὰ τὴν ἀριστοκρατίαν ἄλλων χωρῶν καὶ ἄλλων λαῶν, αἱ ἄλλαι τάξεις δὲν εὐρίσκονται διόλου εἰς τὴν θέσιν των, κλεισμένοι ἐντὸς οἰκιῶν ἢ καλυβῶν, ἀδιάφορον.

Διὰ τοῦτο μέσα εἰς τὰ βγόνια ὁμοιάζον οἱ πλεῖστοι ὡς κατάδικοι καὶ ἐφώναζαν καὶ συνεζήτουν καὶ ἐθορύβουν, ὡς νὰ εὐρίσκοντο εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ νὰ ἐχάνετο ἡ φωνὴ των εἰς τὸν ἀέρα. Εἷς δικηγόρος διηγείτο εἰς παρακείμενον φίλον του περιπετείας τῆς ζωῆς τῶν λουτρῶν. Ἐλεγον ἀναντιρρήτως πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἔπρεπε νὰ ἀκουσθῶν παρὰ

τρίτων. Ἀλλὰ ποῦ νὰ κρατήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν βροντώδη φωνὴν του, καὶ πῶς νὰ περιστείλῃ τὴν μιμικὴν τῶν χειρῶν του, ἡ ὅποια ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔθετεν εἰς κίνδυνον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὤμους καὶ τὰ ἐξαρτήματα τῶν πέλων τῶν πλησίον του καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ὄπισθεν καθίσματος καθήμενης κυρίας; Καὶ ἐνῶ ἦτο φαειρὸς καὶ ἐγέλα, διὰ μιᾶς συνωφροῦστο καὶ ἀγρίευσεν καὶ ἐσφιγγε τὰς πυγμὰς καὶ ἔδενε τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον προσευχῆς καὶ πικρῆς κινήσεως, καὶ ἐπαθαινετο καὶ συνεκινετο καὶ ἐδάκρυεν σχεδόν. Ὁ μὴ γνωρίζων τοὺς Νεαπολιτανούς ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἐκλάβῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, ὡς παράφρον. Ἐγὼ εἶχον κυριευσθῆ ἀπὸ νευρικῶν γέλωτα καὶ εἰς πᾶσαν ἀπότομον κίνησίν του, εἰς πάντα ἀγριωπὸν μορφοσμὸν του καὶ βροντώδη φωνὴν του ἀνεπηδῶν ἐπὶ τῆς θέσεώς μου. Τὸν ἐφανταζόμην αἴφνης εἰς κύκλον ψυχρῶν καὶ φλεγματικῶν Ἄγγλων καὶ ὑπέθετα ὅτι ἀναμφιβόλως θὰ τὸν ἔδεναν μετὰ σίδηρα.

Αἱ κυρίαί, τὰ κορίτσια των μικρὰ ἢ μεγάλα, ὀλίγον παραλλάσσουσιν. Ὁμιλοῦν, ὀμιλοῦν, λέγουσιν, φωνάζουσιν, χειρονομοῦν. Ἄλλ' αἴφνης, ὡς νὰ συνέρχωνται, ὡς νὰ αἰσθάνωνται ὅτι πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ σεβασθῶν καὶ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἄλλων, σιωποῦν, ἡσυχάζουσιν καὶ γίνονται ἀμέσως δεσποινίδες πολὺ καθὼς πρέπει, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὀλίγον φυσικαί.

Διὰ τὴν εὐμορφίαν τῶν Νεαπολιτανίδων ἤμπορεῖ νὰ λεχθῆι ὅτι καὶ διὰ τὴν τῶν Ἑλληνίδων. Ἡ νέα γενεὰ εἶναι πολὺ καλλιτέρετῃ τῆς παλαιᾶς. Μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἡ φυλὴ τελειοποιεῖται, καθαρίζεται, ἐξαγνίζεται. Αἱ καλαὶ τάξεις μάλιστα, αἱ εὐποροὶ, αἱ εὐγενεῖς, τῶν ὁποίων ἡ μόρφωσις βραίνει ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν τελειωτέραν τῶν δυτικῶν τῆς Εὐρώπης πληθυσμῶν, μετὰ τὴν ἐπιμελετημένην δίκιταν καὶ υγιεινὴν των, παρουσιάζει τύπον γαλήνῃ ἐντελῶς, ὁ ὅποιος πολὺ ἐνθυμίζει τὰ μικροσκοπικὰ ἀνάγλυφα τῶν καμῶν τοῦ Νεαπολιτανοῦ μουτείου ἢ τῶν τοιχογραφιῶν τῆς Πομπηίας.

Δὲν εἰξεύρω ἐν τούτοις ἂν ἡ διὰ τῆς ἐξελίξεως μεταβολὴ τοῦ Νεαπολιτανοῦ τύπου προχωροῦσα καὶ εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις δὲν ἐξαφανίσῃ καθ' ὅλοκληρίαν τὴν φυσιογνωμίαν, τὴν τόσον παράδοξον καὶ ἰδιόρρυθμον τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, δὲν τὴν ἰσοπεδώσῃ καὶ μεταβάλλῃ εἰς τὸν κοσμοπολίτην κοινὸν τύπον, τὸν ἀνούσιον καὶ τυπικόν, τὸν φέροντα ἐπὶ τῆς μορφῆς τὴν σφραγίδα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ βάρη καὶ τὰς ἀμαρτίας τῶν φυλῶν καὶ τῶν ἐθνῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Τότε τὰ ἄσματα θὰ σιγήσουν, τὰ αἰωνίως κυμβαλίζοντα ὄργανα θὰ νεκρωθῶν, ἡ χαρὰ, ἡ ἀμεριμνησία, καὶ ἡ ὄκηρία θὰ ἀντικατασταθῶν ἀπὸ λύπας καὶ μερίμνας καὶ ὁ παράδεισος αὐτός, ὁ αἰωνίως θαλλερὸς μετὰ τὸν οὐρανόν, τὸν πάντοτε μεριδιῶντα εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πάντοτε γελαστὴν φοβοῦμαι ὅτι θὰ μεταβληθῆ εἰς κόλασιν πολιτισμοῦ, ὁμοίαν μετὰ τὰς ἄλλας τοῦ κόσμου μεγαλοπόλεις.

Ἀπὸ τὰς σκέψεις μου αὐτάς με ἀποσπᾷ καὶ πάλιν ἡ γόησσα φύσις, ἡ ὅποια ὅσον ὁ σιδηρόδρομος ἠ προχωρῆ πέραν τοῦ Πανσιλύπου παρουσιάζει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ νέας καὶ πάλιν εἰς κάλλη καὶ εἰς χρώματα καὶ εἰς γραμμὰς εἰκόνας. Τὸ μακρὸν λεκανοπέδιον, τὸ ὅποσον ἐκτείνεται μέχρι τοῦ Ρουζζολί μετὰ λόφους ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ βελουδοσκεπασμένους, μετὰ φυτεῖαν λαίμαργον, ἀπληστον, κατακτητικὴν, ἀναιδῆ, ἐκτείνουσιν τοὺς κλάδους της καὶ τὰς ρίζας της

παντοῦ, καταλαμβάνουσιν τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς λίθους καὶ τὴν ἠφαιστειώδη ἀκόμη γῆν καὶ σκορπίζουσιν τὸ πράσινον εἰς ὄλας του τὰς ἀποχρώσεις, εἰς ὄλην τὴν κλίμακα τῶν τόνων του παντοῦ, τὸ λεκανοπέδιον αὐτὸ διασχίζεται ἀπὸ μίαν ὁδὸν ὁμαλὴν, εὐρεῖαν, σιδηροστρωμένην, ἡ ὅποια ὁμοιάζει με λευκὴν ταινίαν, χωρίζουσαν τὸ πράσινον εἰς τὸ μέσον. Ἡ ταινία αὐτὴ φθάνει ἕως τὴν θάλασσαν, ἡ ὅποια ἐξαπλώνει ἐκεῖ κάτω τὴν ἀσημοκεντημένην γαλανὴν ὀθόνην της, ὁμαλὰ, ἡσυχὰ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἐνομένην πέραν μετὰ τὸ κυκνοῦν ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ. Ἐδῶ χάνομεν πλέον τὴν πόλιν καὶ μένομεν μόνον μετὰ τὰ πολλὰ καὶ πλούσια ὑδροθεραπευτικὰ μέγαρα, μετὰ τὴν Νίζιδα καὶ τὴν Πρόκιδαν, αἱ ὅποια ὡς νὰ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ γλακρὸν λουτρόν των σκεπασμέναι ἀπὸ μίαν σκέπην διαφανῆ, τὴν ὅποιαν ὁ ἥλιος ἐπλεξε, παίζων μετὰ τὸ σύννεφον τοῦ οὐρανοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀνταύγειαν τῆς θαλάσσης. Προσηλωμένη πρὸς τὴν νέαν αὐτὴν εἰκόνα, λησμονῶ τὸν σκοπὸν τῆς πρῶτης μου αὐτῆς ἐκδρομῆς. Ἀλλὰ δὲν λησμονῶ μόνον αὐτό. Λησμονῶ τὸν κόσμον, λησμονῶ ἑαυτήν, λησμονῶ τὴν ζωὴν, ἕως διότι τὰ ὠραῖα αὐτὰ πράγματα ἀντιπροσωπεύουν τὴν αἰωνιότητα, ἕως διότι ἀληθῆς ζωὴ εἶναι ἡ ἀπόλαυσις αὐτῆς τῶν αἰσθήσεων, ἕως διότι εἰς τὸ ὅλον ἐναγνεύομενον καὶ ἀνανεούμενον αὐτὸ βιβλίον τῆς φύσεως ἔχομεν τὴν μεγάλην καὶ ἀληθῆ εἰκόνα τῆς ἀθανασίας.

Η ΚΑΙΤΗ

Ἡ Καίτη μετ' ἐκπλήττει, ὡς τὴν ἐκπλήττω, νομίζω, καὶ ἐγώ. Καὶ ὅμως ἐνομίσταμεν ὅτι ἐνοούμεθα, ὅταν μετὰ τὸν γάμον μας ἤλαμεν ἐδῶ. Ἦτο σχεδὸν παιδί τότε, μία μικρὰ μελαγχροινὴ, μετὰ τὰς βαθεῖας, ὡς ὀλίγον ἀποκοιμισμένα. Ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε κοιμηθῆ πολὺν καιρὸν ὀπίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, εἰς μακρὴν καὶ ἀγνωστον πατρίδα. Καὶ ὅταν τῆς εἶπα ἅπαντα ἄλλα λόγια, τὰ ὅποια λέγει κανεὶς μίαν μόνον φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του, μοῦ ἀπήνησεν, ὅτι θὰ εἶναι ἰδική μου δι' ὄλην τὴν ζωὴν.

Ἦτο βέβαια εἰλικρινὴς καὶ οὐδέποτε παρέβη τὴν ὑπόσχεσίν της. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἔχη τὴν εἰλικρινεῖαν νὰ ὀμιλῆ, ὅπως σκέπτεται, ἡ Καίτη δὲν λέγει πάντοτε καὶ ὅτι σκέπτεται. Οὕτω ἤλθεν εἰς τὸν γάμον μετὰ ψυχὴν ἐλευθεράν, ἡ ὅποια ὅμως μοῦ μένει κλειστὴ. Ἰσως καὶ νὰ μὴν εἶχεν ἀκόμη ἐντελῶς ἀφηνεισθῆ ἡ ψυχὴ της. Ἦτο τόσον ἀγνή, ὅτε μοῦ ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν ἔρωτα τὸν θεόν. Ἐζήτησεν εἰς τὴν ἀγάπην της, ὡς ζῆ κανεὶς εἰς παράδεισον ἀρωματισμένον. Καὶ ποτὲ δὲν ἔλασεν τὴν ἀεθρῆσιν αὐτῆν· εἶμαι σήμερον, ὡς ἤμην τὴν πρῶτην ἡμέραν τοῦ γάμου μας ὡς ὁ γοητευμένος καὶ μαγευμένος Ἀδάμ πρὸ τῆς Εὔας. Ἐζήτησεν εἰς τὸ δροσερὸν μυστήριον τῆς ὑπάρξεώς της ὡς πλησίον τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τοιαύτην ζωὴν, μόνον ὁ θάνατος ἤμπορεῖ νὰ δώσῃ ἕως δύνανται αἰωνιότητος.

Ἄλλ' ἡ Καίτη δὲν ἠσθάνετο ὡς ἐγὼ τὰ μυστήρια αὐτά. Μοῦ ἀπηγόρευε νὰ τῆς ὀμιλῶ διὰ τὸν θάνατον καὶ ἐνόησεν ὅτι αἱ ψυχὰί μας ἤλθαν ἄνισοι εἰς τὸν κόσμον. Ἡ Καίτη ἔζη, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ εἰξεύρῃ ὅτι ζῆ. Δὲν με ἐνοεῖ καὶ δὲν τὴν ἐνοῶ. Φθάνει εἰς τὸ σημεῖον νὰ μοῦ εἴπῃ τι ὠραιότερον ἀπὸ ὅτι τῆς ἔχω εἶπει ἕως τώρα, ἀλλὰ τὸ τί αὐτὸ δὲν ἤμπορεσε νὰ τὸ εἴπῃ. Μὰς λείπουν αἱ λέξεις διὰ νὰ ἐν-

νοηθώμεν, ἴσως διότι ἐγὼ δὲν ἀντελήφθην ὅτι αὐτὴ ἀντὶ τὰς πολὺ ζωντανὰς αἰσθήσεις της πλησιέστερον ἀπὸ τὴν φύσιν ἢ ἐγώ. Ἡ γυναῖκα εἶναι πολὺ πλέον ἀρχέγονος τοῦ ἀνδρός, εἶναι ἡ δύναμις ἡ πλησιέστερῃ πρὸς τὴν ἀρχικὴν τοῦ ἀνθρώπου καταγωγὴν. Εὐρίσκεται μεθ' ὅλον τὸν διαρρέουσαντα χρόνον εἰς τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς γενέσεως, ἐνῶ ὁ ἀνὴρ διὰ συνδυασμῶν διαφόρων τῶν πνευματικῶν ἐνεργειῶν του τείνει νὰ ἐξαντλήσῃ ἐν ἐκυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην ἐξέλιξιν. Ἡ Καίτη δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ ὅτι ζῆ, ἀφοῦ ἦτο αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἦτο νέα, παρθενικὴ, βασιλικὴ δύναμις τῆς ζωῆς. Καὶ ἐγὼ ἐπίστευσα ἀνοήτως ὅτι ἔζων περισσότερο ἀπὸ αὐτὴν, διότι ἠνάγκαζα τὸν ἐκυτὸν μου νὰ ἀκούῃ τὴν εἰς τὸ πνευμά μου ἀντανακλώσαν κίνησιν τῆς ἰδίας μου ζωῆς. Καὶ ἐσκοτίζοντο οὕτω αἱ αἰσθήσεις μου, ἐνῶ ἡ Καίτη ἐγένετο τὸ φῶς εἰς τὸν δρόμον μου, ἦτο ὁ ρυθμὸς ὁ κανονίζων τὴν χαρὰν τῆς ψυχῆς μου, ἡ ὁποία ἐπολλαπλασιάζετο εἰς τὸ κάλλος τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ εἰς τὴν χάριν τῶν πλαστικῶν γραμμῶν τοῦ σώματός της. Καὶ δὲν με ἐγνώριζε καὶ δὲν τὴν ἐγνώριζα, διότι ἐζήτησαν νὰ ἴδω ἐν αὐτῇ τί τὸ ὅσοον δὲν ὑπῆρχεν.

Ἡ Καίτη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς με ἐξέπληξε, διότι ἠγνόει ἐντελῶς ὅ,τι ἦμην συνειθισμένος ἕως τότε νὰ ὀνομάζω σεμνότητα.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι εἶχε ζήσει εἰς ζῶν ἄλλων κόσμων εἰς κατάστασιν τῆς ἀρχαίας γυμνότητος. Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ζῆ μαζὴ μου ὡς μικρὸν καὶ γυμνὸν σύμβολον τῆς ἀθωότητος. Ἡ μόνη ἐντροπή της συνίστατο εἰς τὸ νὰ λέγῃ λέξεις ἀγάπης. Μόνον ὅταν τὴν παρεκάλουν νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι με ἀγαπᾷ, ἐκοκκίνιζεν, ὡσεὶ ἠσθάνετο γυμνουμένην τὴν ψυχὴν της. Ἦτο ὡς ῥόδον, τὸ ὅσοον ἠρεῖτο νὰ δώσῃ τὸ ἄρωμά του.

Καὶ ἔτσι ἔμεινε πάχτοτε μαζὴ μου, πολὺ εἰλικρινὴς καὶ πολὺ μυστικὴ, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ἴσως ὅτι μοῦ ἀπέκρυπτε τι. Εἶχα πρὸς αὐτὴν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην, ἂν καὶ ἐνόουν ὅτι ὑπῆρχον μυστικὰ χωρίσματα τῆς ψυχῆς της, εἰς τὰ ὁποῖα οὐδεὶς εἶχεν εἰσδύσει ποτέ.

Ἡ Καίτη ἔχει στιγμὰς σιωπῆς, καθ' ἃς λέγει πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐνοῶ. Καὶ ὅταν λυθῇ ἡ σιωπὴ της, ἔχει τρέλλαν λέξεων, τὰς ὁποίας ἐνοῶ καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν λέγουν τίποτε Ὀμιλεῖ, ὡς νὰ ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ λέγῃ τι. Καὶ ὅταν φαίνεται ὅτι εἶπε τὰ πάντα, τότε ἀκριβῶς κρύπτει εἰς τὴν ψυχὴν της μέγα μυστήριον. Τὰ μάτια της ἀλλάζουσι, γίνονται ὠραιότερα ὅταν σιωπᾷ. Ἀντανακλῶν τότε τὸ φῶς, τὸ ὅσοον ἀντανακλᾷ ἡ λίμνη ὑπὸ τὴν ἥουχον ἐπιφάνειάν της. Τῆς συμβαίνει τὰς στιγμὰς αὐτὰς νὰ κυματίζῃ ὀρμητικὰ καὶ νὰ ὑπερκεχειλίξῃ, οὕτως εἶπεῖν, ἡ ζωὴ εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ ἀκούσε, *glide* . . . θὰ ἐκπλαγῆς ἐὰν σοῦ εἴπω . . . » καὶ ἀρχίζει νὰ γελᾷ, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ, νομίζω, οὔτε ἡ ἰδία τί ἠθελε νὰ εἴπῃ.

Ἐν τούτοις ἡ ψυχὴ δὲν ἀνέρχεται εἰς μάτην ἕως τὰ χεῖλη

Ἡ Καίτη εἶχε κἄτι ἱερόν, κἄτι μέγα τῆς ζωῆς μυστήριον νὰ ἀποκαλύψῃ. Ὡς τὰ μικρὰ καὶ φαντασιόπληκτα παιδιὰ ἔχει ἐν ἐκυτῇ τὸ μυστικὸν τῶν ἀποκαλύψεων, κρύπτει τὴν συνέχειν τοῦ μυστηρίου ὅλων τῶν πρὸ αὐτῆς γυναικῶν τοῦ γένους της· μέχρι τῆς γυμνῆς Εὐξ, τῆς θαυμασίας γυναικὸς τῆς φύσεως καὶ τοῦ παραδεισίου καρποῦ. Ὅλοι αὐταὶ ὑπῆρχαν ἀλληλοδιαδόχως δοῦλαι, μάρτυρες, βασιλίσσαι, καὶ Καίτη, τὸ παιδίον αὐτό, ἠμποροῦσεν ἴσως νὰ εἶναι ἀμα-

ζών, ἀφοῦ ὅ,τι κρύπτῃ μέσα της εἶναι ἴσως τὸ ἐνοστικὸν τῆς ἀμαζόνος. Ὡ! Καίτη, μήπως οἱ θυμοὶ σου δὲν σε παρομοιάζουν με μίαν μικροσκοπικὴν Σεμιράμιδα καὶ ὁ ἔρωσ σου με μικρὰν τοῦ Σαβᾶ βασιλίσσαν; Καὶ ὅμως, μυστηριώδης ὑπαρξίς, ἡλθεσ νὰ ζήσης εἰς τὸ πλευρὸν ἐνὸς σκεπτικιστοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ μάθῃ ποτέ, ὡς δὲν θὰ μάθῃς καὶ σύ, Καίτη, ποῖα εἶσαι. Καὶ θὰ ἀπαχωρισθῆς ἀπὸ ἐμὲ μίαν ἡμέραν με τὰ χεῖλη σου σφραγισμένα με τὰ ῥόδινα δάκτυλά σου, Καίτη, ὡς ἀνθρώπος φυλάττων μέγα μυστικόν. Καὶ μόνον αἱ γυναῖκες τοῦ μέλλοντος, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀποκτήσουν, περισσότερὰν ἐλευθερίαν καὶ περισσότερὰν συνείδησιν ἐκυτῶν, θὰ ἐννοήσωσιν ἐπὶ τέλους τὸ μυστικόν των.

Ἄλλ' ἀδιάφορον! Ἦτο σὺ ἡ μυστηριώδης ἀγνωστος, ἀφοῦ εἶσαι ἡ ζωὴ, ἀφοῦ εἶσαι ἡ πρωτογενὴς δύναμις, ἀφοῦ εἶσαι ὁ λόγος τοῦ Παντός. *Μαῖα.*

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΠΟΙΗΤΡΙΑΙ ΚΑΙ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΙ Α'.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις εἶνε ὅτι ὅλαι σχεδὸν αἱ γυναῖκες εἶναι θελκτικαὶ ἢ παρὰδοχοὶ καὶ πρόσωπα εἰς ἄκρον ποικίλα· ἐπειδὴ ὡς ἐκ τοῦ φύλου των ὑπόκεινται πολὺ εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις, προυνισιάζουσι ἴσως ὀλιγώτερον συγκεχυμένον ἀπὸ τοὺς ἀνδρας τὸ πνεῦμα τοῦ χρόνου, κατὰ τὸ ὅσοον ἔζησαν. Καὶ ἐκτὸς τούτου ἐπειδὴ ἡ φιλολογικὴ ἐπίδοσις εἰς τὰς γυναῖκας προϋποθέτει ὡς ἐκ τοῦ ἐξαιρετικῶν των χαρακτῆρος περισσότερὰν παρὰ εἰς τοὺς ἀνδρας ἰδιοφυῖαν καὶ πρωτοτυπίαν καὶ ζῶν ὀλίγων ἐκτὸς τῆς κοινῆς τροχιάς σχεδὸν ὅλαι μᾶς δίδουσι ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρός των ἢ τῆς ζωῆς των ἰδέας ἀπροσδοκήτους, ἀλλὰ θελκτικὰς.

ἴσως διατρέχοντες τὰ πεζογραφήματα καὶ τὰ ποιήματά των ἐνθυμούμεθα πολὺ, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν, ὅτι εἶνε γυναικῆκες, καὶ ἐνεκα αὐτοῦ τὰς εὐρίσκομεν γοητευτικὰς, ἂν καὶ ἐνίοτε ἡ ἰδέα ὅτι εἶναι γυναῖκες δυνατὸν καὶ νὰ στραφῇ ἐναντίον των.

Ἐν μίᾳ λέξει, εἴτε διότι ἡ ἰδέα τοῦ γυναικεῖου γοήτρου ἐπιδρᾷ ἐφ' ἡμῶν, εἴτε διότι νομίζομεν ὅτι ἡ προσπάθεια τῆς τέχνης καὶ τῆς σκέψεώς των τείνει νὰ μειώσῃ τὰ ἀνδρικὰ προνόμια, ὑπάρχει φόβος· μήπως εἰς τὰς κρίσεις μᾶς εἰσχωρήσῃ μεροληπτικὴ τις εὐνοία καὶ πρόληψις· μήπως μᾶς ἀρέσωσιν ἀνεξετάστως εἰς τὰ εἶδη διὰ τὰ ὁποῖα τὰς νομίζομεν γεννημένας, ὡς ἐπιστολαί, ἀπομνημονεύματα, παιδαγωγικὰ ἔργα, ἢ καὶ τοῦναντίον μήπως εἴμεθα πολὺ δύσκολοι καὶ ἀπαιτητικοὶ εἰς τοὺς κλάδους, τοὺς ὁποῖους νομίζομεν ἀποκλειστικῶς ὡς ἰδικούς μας, ποίησιν, ἱστορίαν, κριτικὴν, φιλοσοφίαν. Πρέπει νὰ προσέξωμεν ἐπίσης μήπως χαρακτηρισμοὶ τινὲς τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου των, οἱ ὁποῖοι παρέρχονται ἐν εὐδῶς ἀπαρτήρητοι διὰ τὴν ζῶν τοῦ ἀνδρός, μᾶς διαθέτωσι ἢ πολὺ αὐστηρῶς ἢ πολὺ συγκρατατικῶς πρὸς αὐτὰς, ὥστε νὰ μεροληπώμεν ὑπὲρ των ἐναρέτων ἢ τἀνάπαλιν. Διότι, ὅταν πρόκειται διὰ γυναῖκας, καὶ νεκρὰς ἀκόμη καὶ

ἀγνώστους καὶ πολὺ μεμακρυσμένων ἐποχῶν, δυνατὸν τὸ ἐκ τοῦ χρόνου σκιαζόμενον γόητρον νὰ μειώσῃ τὴν ἀμερόληπτον ἐκτίμησίν μας.

Μόλις ἡ αἰωνία Εὐξ ἢ ἡ αἰωνία Φρύνη τεθῶσι πρὸ ἡμῶν, ἀναντιρῆτως εὐριτικόμεθα εἰς σημεῖον, με τὸ ὅσοον συνδέεται αὐτὸ τὸ ἐγὼ μας, αὐταὶ αἱ προτιμήσεις ἢ ἀντιπάθειαι μας. Καὶ τότε τίς δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἀνεπηρέαστον κρίσιν μας; Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ ἀνδρας κρίνοντες εὐρισκόμεθα συχνὰ εἰς ἐξ ἔσου διλημματικὴν θέσιν ἃς εἰσέλθωμεν ἔστω καὶ με τὸν κίνδυνον πλάνης εἰς τὸν φιλολογικὸν γυναικωνίτην.

II

Ἴδου ἡ σύγχρονος τῆς Ἰωάννης δ' Ἄρκ ἡ ἐξαιρετος Χρηστίνια δὲ Πιζάν, τὸσον ἀξιοπρεπῆς, τὸσον ἀπλοϊκὴ, τὸσον ἐνάρετος καὶ σεμνότυρος, ἡ ὁποία ἀκαμπτως ὡς εἰδὼν ἀγιογραφίας τῶν χρόνων ἐκείνων προσπαθεῖ μετὰ τῆς μεγάλῃς σοβαρότητος καὶ ἀδεξιότητος των ἀγρῶν ψυχῶν νὰ περισφίγῃ τὴν τραυλίζουσαν γλῶσσαν τοῦ αἰῶνός της εἰς ὕψος κικερώνειον ὡς ὑπὸ κράνος πολὺ βερὺ καὶ πολὺ μέγχι. Τὰ Ἠθικὰ ἀποσπόμενα καὶ αἱ Χρήσιμοι καὶ ὠφέλιμοι διδασκαλαί, τὸ Βιβλίον τῶν πράξεων καὶ τῶν καλῶν ἠθῶν τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ V· ὁ Θαυασρὸς τῆς γάρας τῶν Κυριῶν . . . , Ὡ! θαυμαστοὶ τίτλοι, ἀποπνέοντες τὴν ἀρχαίαν σοφίαν! Καὶ ποῖα χαρὰ νὰ ὑπερασπίζεται τὴν τιμὴν των κυριῶν ἐναντίον τοῦ κακοῦ ἐκείνου σκώπτου Jean de Meung! Ἄν δὲν ἀπατώμαι θὰ ἀνεύρωμεν κἄτι ἀπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτὴν ἀγνόητα εἰς τὴν Madeleine de Scudéry, τὴν συνετὴν παρθένον με τὴν ἠρωϊκὴν ψυχὴν καὶ τὸ διεξοδικὸν πνεῦμα.

Ἴδου ἡ Μαργαρίτα d'Angoulême, πολὺ σοφὴ, πολὺ σκοτεινὴ ὅλη ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴν Ἀναγέννησιν, καὶ μεθ' ὅλα αὐτὰ φιλομειδῆς, εὐθμος, καλὴ, με τὴν μεγάλῃν συμπαιτικὴν της μύτην, τὴν ὁμοίαν με τοῦ ἀδελφοῦ της Φραγκίσκου τοῦ Α'. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ ἄλλη Μαργαρίτα, ἡ Μαργαρίτα de Volais διόλου σχολαστικὴ, ἐλευθέρη με πλήρη ἠθικὴν ἀφροντισίαν, τὴν ὁποῖαν τίποτε δὲν ἐκπλήσσει, ἡ ὁποία διηγεῖται τὸσον ἡσύχως τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Βερθολομαίου. Ἡ πρώτη τοῦ αἰῶνός της γυνὴ, ἡ ὁποία γράφει με ἀπλότητα, ἐντελῶς ἀναίσθητος διὰ τὰ περὶ αὐτὴν διαδραματιζόμενα, τέρως ἀξιέραστος, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον, ἔπου ἀγαπῶμεν τὰς μεγάλας λέξεις διὰ τὰ μικρότερα τὰ πράγματα.

Κατόπιν ἔρχεται ἡ τάξις των ἐρωτολήπτων, των περιπαθῶν γυναικῶν, των διαφόρων Σαπῶ, των ὁποίων ἐκάστη στενάζει τοὺς πόνοους της εἰς γλῶσσαν τῆς ἐποχῆς της. Ἡ Louise Labbé, ἡ τὸσον πολυμαθὴς εἰς τὴν διατύπωσιν των στεναγμῶν της, ἡ δις de Lespinasse, τῆς ὁποίας οἱ στόνοι ὑπερκεχειλίζουσι ἀπὸ ἀναισθησίαν καὶ ἀρετήν, ἡ Desbordes-Valmore με τὰς πανσελήνους της καὶ τὰς θρηνοῦσας κυπαρίσσους της.

Μετ' αὐτὰς ἡ δις de Journay, ἀρχαίζουσα δεσποινίς, ὅλη ἐπιστήμη καὶ ὅλη ζωὴ καὶ ὄχρος, ἀρχαία καὶ τοῖμαρὰ ἀμαζών, τὴν ὁποῖαν ὁ Montaigne, ὁ θετὸς πατήρ της, ἠγάπα διὰ τὴν ἀγνόητά της· ἀξιοσέβαστος κόρη, ἠτις ἔχει ὕψος καλοῦ χωροφύλακος, ὅταν εἰς τὸ παμπάλαιον ὕψος της ὑπερασπίζεται κατὰ τοῦ Malherbe τοὺς «ἐνδόξους της γέροντας»·

Νομίζω ὅτι τὴν βλέπω νὰ δίδῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν κ. Dacier τὴν ἄλλην αὐτὴν Κλορίνδαν τῆς ἀφελούς πολυμαθείας των χρόνων ἐκείων.

Ἡ δις de Monpensier εἶναι ἠρώης τοῦ Κορνηλίου, πολὺ ὑπερήφανος, πολὺ παράξενος καὶ πολὺ ἀγνή, χωρὶς οὐδεμίαν συναίσθησιν τοῦ γελοίου, προφυλαττομένη παντός ῥύπου ἀπὸ τὴν ρωμαντικὴν καὶ ἀπειρον ὑπερηφάνειαν τῆς φυλῆς της· ἠτις μᾶς διηγεῖται με τὸ μέτωπον ὑψηλὰ τὴν ἀτελείωτον ἱστορίαν των ἀποτυχόντων γάμων της· ἠτις μᾶς συγκινεῖ ἐν τῇ ὑπερηφάνῃ καὶ ἀνεξάντλητῃ ἀπλοϊκότητι, μεθ' ἧς τεσσαράκοντα καὶ δύο ἐτῶν ἀγαπᾷ ἄτον νέον καὶ ὠραῖον Lauzun, — ἄλλη Μανδάνη ἐρωτευομένη νέον ἀξιοματικόντοῦ μεγάλου Κύρου — ἐρωτοτροπεῖ μαζὴ του, τὸν λαμβάνει σύζυγον καὶ τὸν χάνει.

Κατὰ τὸν Jules Lemaitre

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΩΝ ΑΡΧΩΝ

Με τὴν συνήθη ἐπιστημότητα ἐγένετο τὴν προταρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ἡ ἐορτὴ τῆς λογοδοσίας τοῦ Συγκλητικῶ Ἔτους.

Ἡ λογοδοσία τοῦ τῶος Πρυτάνεως κ. Σπ. Μαγγίνα μεστὴ μεγάλων καὶ ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν ἀπηγγέθη μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς τῆς μειλίχιον καὶ ἀπέριττον ὕψος τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ εὐρακαείας. Ἀνέπτυξεν ἐν περιεκτικῇ τοῦ λόγου του φράσει τὰ κατὰ τὴν οἰκονομικὴν θέσιν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου καὶ ἐσήμανεν ἐν ὄχι κώδων κινδύνου, βεβχαιῶς ὅμως ἀνωμαλίαις τινός, ἐνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ἀριθμοῦ των δι' ἐκάστην ἔδραν καθηγητῶν.

Καὶ πολλὰς ἄλλας ἐλλείψεις ἐσημείωσεν ὁ κ. Μαγγίνας μετὰ πόνου ἀληθοῦς, ἀλλὰ καὶ με τὴν παρηγόρον εὐχὴν καὶ ἐλπίδα, ὅπως τάχιστα πᾶσαι αἱ ἐλλείψεις αὐταὶ πληρωθῶσι. Μετ' ἰδικζούσης δὲ χαρᾶς ἀνήγγειλε πᾶν καλόν, ἐπιτευχθέν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Πρυτανείας του, ὅχι διότι ὡς Πρύτανις συνετέλεσεν εἰς ἐπίτευξιν τούτου, ἀλλὰ διότι τὸ Πανεπιστήμιόν μας προάγεται ὀλονέν καὶ κατορθοῖ νὰ ἀνταποκρίνεται πληρέστερον εἰς τὸν προορισμόν του.

Ἐξῆρε τὴν εὐσυνειδησίαν των συναδέλφων του καθηγητῶν καὶ ὑφηγητῶν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, ἐπήνεσε τὴν προθυμίαν καὶ φιλεργίαν των φοιτητῶν καὶ ἐν τῷ μέσῳ ζωηρῶν χειροκροτημάτων κατήλθε τοῦ βήματος, ἐγκωμιάζων δι' ὀλίγων λέξεων τὸν συνάδελφον καὶ διάδοχόν του ἐν τῇ Πρυτανείᾳ κ. Γ. Ἀργυρόπουλον.

Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, ὁ νέος Πρύτανις, ἀνῆλθε τότε εἰς τὸ βῆμα καὶ ἀφοῦ νῦχαρίστησε τοὺς συναδέλφους του ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ, ἀπήγγειλε με τὴν γνωστὴν ρητορικὴν του δύναμιν τὸν πανηγυρικὸν των Φυσικῶν Ἐπιστημῶν, των ὁποίων παρηκολούθησε τὴν ἐξέλιξιν καὶ πρόδον ἀπὸ των ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον.

Ἀπρηθμῆσεν ἐν καλλιπεῖ φράσει ὅλους τοὺς μεγάλους των Φυσικῶν Ἐπιστημῶν μύστας, ὅλους τοὺς μεγάλους δημιουργοὺς τῆς ἀνθρωπίνης προόδου, καὶ ἐπέρανε τὸν ὠραῖον λόγον του ἐν μέσῳ ζωηρῶν χειροκροτημάτων.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Εμποροι γυναίκες ψηφίζουσαι. Δι' εγκυκλίου ἀνηγγέλθη πρὸς πάσας τὰς ἐμπόρους γυναίκας τῆς Γαλλίας...

Τμήμα γυναικείων ἐκθεμάτων. Αἱ ἔμποροι, τεχνίτριαι, βιομήχανοι καὶ καλλιτέχνιδες γυναίκες τῆς Γαλλίας...

Γυνὴ ὑπουργὸς τῆς παιδείας. Ἡ κ. Lucy Deane ὠνομάσθη ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Idaho...

Γυναίκες σταθμάρχαι. Ἐν Νορβηγίᾳ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος θέρους πολλαὶ γυναίκες διωρίσθησαν σταθμάρχαι.

Νέαι νύκαι. Ἡ κ. Hogendorp, πρόεδρος ἐν Ὀλλανδίᾳ μιᾶς ἐταιρίας γυναικοφιλῶν, ἀριθμοῦσεν περὶ τὰς ἑξ' χιλιάδας μέλη...

Δυσσερεσκείαι κατὰ τῆς νέας βασιλείας τῆς Ὀλλανδίας. Αἱ Ὀλλανδαὶ γυναίκες εὐρίσκονται πολὺ ἐξηρησιωμέναι ἐναντίον τῆς νέας βασιλείας...

Αἱ διοργανώσασαι τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἐπενόησαν μέσον πρωτότυπον διαμαρτυρίας κατὰ τῆς μὲ ἐκλογῆς γυναικῶν...

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

MARIA IOANNA

Πολλὲς φορές εἶχα δοκιμάσει νὰ τον κάμω νὰ ἐμιλήσῃ. «Ἐ! λοιπὸν μᾶρμπα Φουτάρ σήμερον θὰ μοῦ διηγήθῃς τὴν ἱστορίαν σου;»

—Ἐ! λοιπὸν! μᾶρμπα Φουτάρ γιὰ σήμερον ἡ ἱστορία σου; —Στὸ διάβολο! ἐπανέλαθε, πύτων κατὰ γῆς, ἐπιμένει λοιπὸν! Τὸ πρόσωπόν του ἔμενον ἤρεμον, μὲ ἀόριστον μειδίαμα.

—Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ὁ πατέρας μου ἦτο ψαράς. Ὅσον γιὰ τὴν μητέρα μου, — ἀγία ἀγαπημένη γυναίκα, ὁ Θεὸς ἄς ἔχῃ τὴν ψυχὴν της!

πλασίον διηρημένον εἰς διαμερίσματα καὶ φέρων τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: Εἰκό- νες τῶν ἐπιθεωρητῶν τῆς Ὀλλανδικῆς Βιομηχανίας.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Οἱ Κρητές μου. Τοιοῦτον φέρει τίτλον τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ κ. Ι. Δαμβέργη, τίτλον προδίδοντα στοργὴν καὶ ἀγάπην καὶ πατριωτισμὸν τόσον, ὥστε τὸ μου ἐκεῖνο νὰ δικαιολογῆται πληρέστατα.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Δαμβέργη περιέχει εἰκοσι διηγήματα, εἰλημμένα ὅλα ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ ζωντανὴν ἐποποιίαν τοῦ Κρητικοῦ ἀγῶνος.

Χωρὶς κἂν νὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ κρίνωμεν τὸ βιβλίον τοῦ κ. Δαμβέργη ὑπὸ τὴν φιλολογικὴν του ἄξίαν, ἀπλῶς ὡς ἔργον εἰκονίζον πιστότατα καὶ ζωηρότατα ἓνα μεγάλον γιγάντειον λαόν, μὲ τὰς θαυμασίας ἀρετάς του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς ἀδυναμίας του τὰς παιδικάς, τὰς ἀδυναμίας τῶν ἀληθῶς μεγάλων, νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ἀπὸ ὅλους.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου τούτου αἰσθάνεται τις τὸν πρὸς τοὺς Κρητάς θαυμασμὸν τοῦ διπλασιαζόμενον. Ἐὰν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου εἶναι καὶ αὐτὸς Κρῆς, τότε πᾶς περαιτέρω λόγος καὶ πᾶσα σύστασις καὶ πᾶσα κριτικὴ εἶναι περιττή.

Ἡ Τέχνη. Τὸ Β'. φυλλάδιον τῆς «Τέχνης» ἐξεδόθη. Πλουσιώτερον καὶ ποικιλώτερον τοῦ πρώτου, μὲ ὕλην φιλολογικὴν, ἀνταποκρινομένην εἰς τὸν τίτλον τοῦ Περιοδικοῦ. Περιεχόμενα: Οἱ Πρωῖνοι περίπατοι. Τὰ βιβλία, ἡ Μοῖρα τοῦ Ὁραίου. Ὁ Σίλλερ καὶ τὸ κοινὸν (ὑπὸ Κ. Παλαμά).

(Μωρίς Μαιτερίγκ). Εἶμα: μαῦρος ἴσκιος (ποίημα Πέτρου Βασιλι- κοῦ) κτλ. Ἐτησία συνδρομὴ διὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10 προπληρωτέας, διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν φρ. χρ. 10 προπληρωτέας.

Ἑλληνικὸν Παιδαγωγικὸν Σχολεῖον. Παρὰ τοῦ κ. Μιλτιάδου Βρατσάνου, γνωστοῦ παιδαγωγοῦ καὶ συγγραφέως πολλῶν παιδαγωγικῶν ἔργων, ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὀγκωδέστατον σύγγραμμα περιέχον τὴν γενικὴν Παιδαγωγικὴν καὶ τὰς ἀναγκαίας πρὸς τὸ ἔργον τοῦ παιδαγωγοῦ ψυχολογικὰς καὶ ἠθικὰς γνώσεις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Κ. Κων/πολιν. Τὸ σῶμα ἀποστέλλεται πρὸς τὸν κ. Γεράρδον, πρὸς τὸν ὅποιον ἀνάγκη νὰ προπληρωθῇ τὸ ἀντίτιμον. —Καν Ε. Μ. Σύρον. Βεβαίως τὸ Ἡμερολόγιόν μας θὰ περιέχῃ σελίδα ὅλην ἀναγομένην εἰς τὰ κατὰ τὴν μνηστειάν. Ὡστε ἐκεῖθεν θὰ ἀντλήσῃτε τὰς ζητούμενας ὁδηγίας. —Καν Κ. Βλ. Πάτρας. Ἀντίτιμον 10 Ἡμερολογίων ἐλήφθη. Βεβαίως θὰ λάβητε ἔνδεκα. Εὐχαριστίας. —Καν Ε. Μ. Ἰθάκην. Δρ. 43 ἐλήφθησαν μετὰ καλῆς ἐπιστολῆς σας.

λιν τὸ φύλλον. —Καν Κρ. Α. Οἱ Λάρνακα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. —Καν Αἰ. Γ. Θήραν. Αὐτὰ εἶναι παλαιὰ συνθήματα. Ἐν ὧραιον μελανοδογεῖον, ἢ ἐν κομψοτέχνημα διὰ τὸ γραφεῖον, ἢ μία εἰκὼν, ἀφοῦ ἡ κόρη ζωγραφίζει εἶναι ἄριστον δῶρον δι' ὄνομα- στικὴν ἑορτήν. —Καν Π. Ν. Ζ. Ὀλιβέντζαν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 4 ἐλήφθη. Εὐθὺς ὡς ληφθῇ καὶ ἀντίτιμον συνδρομῶν θὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Θερμοτάτης καὶ πάλιν εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα καὶ πολλὴν πάντοτε προθυμίαν.

Καὶ ἔτσι δὲν τὴν καλοθυμοῦμαι. Τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς ἧλθε εἰς τὸ σπίτι μία ἄλλη γυναίκα, συγγενῆς τοῦ πατέρα μου, τὴν ὅποιαν ἔως τότε δὲν εἶχα ποτὲ ἰδεῖ καὶ ἐνῶ ἐφώνάζα, κλάιων, ἐκείνη μοῦ εἶπε ἔξυλο ἀλύπητος. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμήν ἐνθυμοῦμαι τὰ πάντα.

Ὁ πατέρας μου ἐξηκολούθει νὰ ψαρεύῃ ὅπως καὶ πρὶν. Τίποτε δὲν μετέβαλε ἀπὸ τὰς συνήθειάς του. Ἐφρευγε τὸ πρῶτ' ἰσχυρὰ καὶ δὲν ἐπέστρεψε παρὰ τὴν νύκτα, κουρασμένος, κατσοριατμένος καὶ τρώγων μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Ἐπειτα ἐπήγγαινε νὰ κοιμηθῇ, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ οὔτε διὰ τὴν ἀδελφὴν μου, οὔτε δι' ἐμέ. Μίαν ἡμέραν ὅμως μὲ ἐκάλεσε, θὰ ἤμην τότε ὡς ἐπὶ τὰ ἐτῶν. Ἐκάθητο κοντὰ εἰς τὴν γωνίαν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ προχωρήσω με πῆρε καὶ μὲ ἔβαλε εἰς τὰ γόνατά του μὲ ζωηρότητα.

—Ἐλα λοιπὸν, μὴ ὀρθῆσαι καὶ κῦτταξέ με. Τι θέλεις νὰ γείνης; —Ναυτικός, τοῦ εἶπα δευτὰ.

—Καλὸ ἐπάγγελμα, αὐτὸ μικροῦλί μου, ἐπανέλαθε, γιατί πρὶν γείνης ναυτικός, πρέπει νὰ γείνης μουσικός καὶ θὰ σοῦ γδέρουν τὸ περὶ μὲ κτυπήματα καὶ μπάτσους. Ὁχι, ἔχω μίαν ἄλλη ἰδέαν ἐγὼ θέλω νὰ μάθῃς, νὰ γείνης σοφὸς καὶ νὰ τιμηθῇς τὴν οἰκονομίαν σου αὐρίον θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἡ ἀπόφασίς αὐτῆ τοῦ πατέρα μου μοῦ ἐπροξένησε μεγάλην λύπην. Δὲν ἤμην καμωμένος διὰ σπουδῆν, τὸ καταλάβαινα πολὺ καλὰ. Καθ' ἑπειτα θὰ ἔπρεπε νὰ χωρίζω καὶ ἀπὸ τὴν μικροῦλα μου ἀδελφῆ, τὴν Μαρία, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχα δώσει ἅλην μου τὴν τρυφερὴ ἀφοσίωσι. Ὑπέφερε καὶ ἐκείνη ὅπως ἐγὼ τὰς θηριωδίας τῆς μη- τριᾶς μας, ἀλλ' ἤμειθα δύο ὅπου ποιοῦσαμεν καὶ ἐκλαίσαμεν καὶ ὑποφέραμεν ὀλιγώτερον.

Ἐμείνα δύο χρόνια εἰς τὸ σχολεῖον, δύο χρόνων ἀνωφελὲς μαρ-

τύριον, ἐπειδὴ δὲν κατάρθωσα ποτὲ νὰ μάθω νὰ γράφω τὸ ὄνομα μου. Ὅλον μου τὸν καιρὸν τὸν περνοῦσα νὰ κάμω βαποράκια μὲ χαρτί, μεταβάλλον τῆς πένες καὶ τὰ κουτιά των εἰς κατάρθωσι καὶ σκαλίζων εἰς αὐτὰ διάφορα σχέδια μὲ τὸ μαχαίράκι μου. Μίαν ἡμέραν, ἦτο χειμῶνας, τὰ δάκτυλά μου ἦταν γεμάτα χιονίστρες, ὁ διδάσκαλος μὲ διέταξε νὰ ἀνοίξω τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπτε μερικὰ κτυπήματα μὲ τὸ χαράκι. . . . Ἄ! τρομάρα. . . . Ἀρπαξά τὸ καλαμάρι μου καὶ τοῦ τὸ κατάρθωσα εἰς τὸ κεφάλι. Ὁ δυστυχῆς ἔμεινεν ὀκτὼ ἡμέρας εἰς τὸ κρεβάτι.

Ἐννοεῖς ὅτι κατόπιν αὐτῆς τῆς σκηνῆς μὲ ἐδιώξεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Ὁ πατέρας μου μὲ ἐπρωῶξε τότεν, ὥστε οἱ ὄμοι μοῦ τρέμου ἀκόμη ἔπειτα μοῦ εἶπε: Θέλεις ταξεῖδι ἀγριάνθρωπε; Μὴν σκοτίζεσαι παληκαρᾷ μου, εἰτοιμάσου. Αὐρίον θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Μασσαλίαν καὶ μεθαύριον θὰ εἶται εἰς τὴν θάλατταν.

Τὴν ἐπαύριον ἐρεύγαμεν πρῶτ', πρῶτ'. Ἡ ἀδελφὴ μου, τὴν ὅποιαν δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ ἀποχαρτεθῶ, μὲ ἐπερίμενεν ὀλίγα βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐτρέμαμεν εἰς τὴν ἀγκαλίαν ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ ὁ πατέρας μᾶς ἐχώρησε μὲ δύο κτυπήματα. —Πήγαμε ἐμπρὸς, μοῦ εἶπεν ἀποτόμως καὶ σὺ, Μαριέττα, ἔγεις δουλειὰ στὸ σπίτι; δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ τεμπελεύῃς. —Μετὰ τρεῖς ἡμέρας μὲ ἐδάγκαραν ὡς μοῦττον εἰς ἓνα ἀτιμόπλοιον ποῦ ἔφρευγε διὰ τὰς Ἰνδίας.

Δὲν θὰ σοῦ διηγήθῶ τὰ διάφορα ταξεῖδιά μου εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Θὰ σοῦ εἰπῶ μόνον ὅτι τέσσαρα ἔτη μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου ἡ συγγενῆς τοῦ πατέρα μου ἀπέθανε μὲ τὴν σειρὰν τῆς καὶ αὐτῆ. Ἡ ἀδελφὴ μου ἦν καὶ πολὺ νέα ἀνέλαθε τὸ νοικοκυρεῖν τοῦ σπιτιοῦ. . . . Μοῦ ἔγραψε καμμιὰ φορὰ τὰ νέα τῆς, ἐπειδὴ εἶχε μάθει νὰ γράφῃ αὐτὴ (οἱ γυναῖκες ἔχουν πάντοτε ποῖδ' πολὺ μυαλὸ ἀπὸ

μᾶς). Ὁ καιρὸς ἐπέρασε χωρὶς κανὲν ἄλλο ἐπεισόδιον ἕως τὴν ἡμέραν, ὅπου ἐπέστρεψα εἰς τὴν πατρίδα ναυτικὸς καὶ ὑπερήφανος δι' αὐτὸ! εἶχαν περάσει ὀκτὼ ἔτη ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου! Ὁ πατέρας μου δὲν ἐψάρευε πλέον ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν. Τὸν ἤϊρα γη- ρατμένο, διαφορητικό.

Δὲν ἄρνε πλέον τὴν γωνιά τῆς φωτιᾶς καὶ παρεπονεῖτο διαρκῶς. Ὅσον διὰ τὴν μικρὴν μου Μαρία, εἶχε γείνει μία ὥραια κόρη ἄρτοσηρὸν σὰν τὸ μῆλο μὲ μάτια σὰν μαῦρα διαμάντια. Ὁ γέρον μὲ ἐδέχθη μὲ ὑπερήφανον ἀγάπην, βλέπων με ἄνδρα τέλειον καὶ γε- ρόν. Ὑστερα ἀπὸ τὸ δεῖπνον μὲ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐπήγαμε εἰς τὸ νεκροταφεῖον εἰς τὸν τάφο τῆς πρώτης, τῆς ἀληθινης. . . εἶναι μία ὥραια ἀνάμνησις τῆς ζωῆς μου ἐκείνη ἡ ἡμέρα!

Ἐπειτα ἔπρεπε νὰ ξαναρῶγω, καὶ οἱ ἀποχαρτετισμοὶ ἦσαν θλι- βεροί. Ὅταν ὁ πατέρας μὲ ἠτάξτετο, μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶχε λυγμοὺς εἰς τὸ στῆθος του, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν στεγνοί. —Ἄκουτέ με παιδί μου, ἔχω προαίτημα ὅτι δὲν θὰ ξαναῖδοθῶμε. Ἡ βάρκα μου ἐτάπησε, ἐνῶ σὺ ἐμβαίνεις εἰς τὴν ζωὴν. Ταξεῖθε με πάντοτε δεξιᾷ, ἂν καλὸς ναυτικός, καὶ θταν μάθῃς ὅτι ἐδουθίσθηκα, γύριτε ἐδῶ κοντὰ εἰς τὴν Μαριέττα. Ἐχει ἀνάγκη τῆς προπατίας σου ὡς νέα. . . ἀγάπα τὴν αὐτηγά, χωρὶς ἀδυναμίαν. . . Ὁχι! ἀτιμία εἰς τὴν οἰκονομίαν, μὲ ἐννοεῖς.

Ἐπέρασε πολλὲς καιρὸς χωρὶς νὰ ἐπιστρέψω. Ἡ ἐπιστολὴ ἡ ἀναγ- γέλλουσα τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου δὲν μοῦ ἔφρασε ποτὲ. Μίαν ἡμέραν μόνον εἰς Westerne εὗρομεν μίαν φρεγάδα Γαλλικὴν καὶ ἀμέσως ἐπέταμεν φιλίαν μὲ τὸ πλήρωμα. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ πολλοὶ ναυτικοὶ πατριώτες μου, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζαν τὴν οἰκονομίαν τοῦ ὄμου καὶ μοῦ εἶπε μὲ βλεμμα, ποῦ μὲ ἔκαμε νὰ ὠχρίσω! Ἄν ἔχω

τίδας. Γράφομεν προσεχώς. Ἡμερολόγια ἀποστέλλονται εὐθὺς ὡς ἐκδοθούνη.—Καν Σ. Ζ. Σπάρτην. Ἀντίτιμον ἕξ Ἡμερολογίων ἐλήφθη. Πλείστας εὐχαριστίας.—Κον Ν. Δ. Ν. Βῆλον. Βεβαίως ἔχετε καιρὸν δέκα ἀκόμη ἡμερῶν.—Εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ πάντοτε φροντίδα.—Κ. κ. Π. Χρ. Καλάμας, Τ. Ν. Βῆλον, Μ. Κ. Ἀθήνας, Σ. Κρ. Ἀμφισσάν, Β. Μπ. Βρουλιάν, Ζ.Χ.Ο. Λεβαδείαν, Α. Φ. Πετραϊᾶ, Σ.Ν.Δ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἀντίτιμον Ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Λικέρ. Εἷς μίαν ὄκ. κρύο νερὸν ρίπτετε 1 ὄκ. καὶ 250 δρ. ζάχαρι κομματία ἕως οὗ λυοῖται. Ἀφ' ἐτέρου ἔχετε οἰνόπνευμα (1 ὄκ. καὶ 300 δρ. βαθμ. cent. 83). Ἀναμιγνύετε ὅλα μαζί, τὰ ἀφίετε ἀπὸ 10-30 ἡμέρας καὶ τὸ φιλτράρετε μὲ στυπόχαρτο. Ἡμπορεῖτε νὰ φιλτράρετε καὶ ἀμέσως.

Διὰ νὰ κατασκευάσητε μὲ τὸ ἄνω οἰνόπνευμα μαρσακίον προμηθεύεσθε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον, ἐσάνς (essence) πικραμυγδαλοῦ 10 σταγόνας, ρόδων 4 σταγ. κανέλλας, 2 σταγόνας. Ἀναμιγνύετε ὅλα μαζί, τὰς χύνετε εἰς τὸ ἄνω σιρόπιον, τὸ μπουτιλιάρετε καὶ ἔχετε ἄφθονον καὶ εὐθηνότατον λικέρ.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι, αἱ λαβοῦσαι κατὰ λάθος τῆς διεκπεραιώσεως τὸ ὑπ' ἀριθμ. 551 φύλλον διπλοῦν νὰ τὸ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ θὰ λάβουν ἀντ' αὐτοῦ τὸ μὴ ἀποσπασθὲν ἴσως 552.

Εἰς τοῦ Ἑμμανουὴλ Μ. Βουγᾶ

ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 40

Ἐ φ θ α σ α ν

Ἡ δευτέρα παραγγελία τῶν Ἀγγλικῶν Καλτσῶν, τὰ βέλα μὲ νέα πάλιν σχέδια, οἱ Κορσέδες Οὐρανίας καὶ οἱ Νέοι τοιοῦτοι Μηνίων, ἄφθονα σειρίτια, βελουῖδα καὶ κατὰ ταύτην δὲ τὴν ἐβδομάδα τὰ κασκορσέ πωλοῦνται μὲ ἔκπτωσιν 20 0/0

νὰ σοῦ δώσω μὴ συμβουλή, γεροντάκο μου, εἶναι νὰ γυρίσης μιά ὥρα προτῆτερα εἰς τὸ χωριό. Ἐκεῖ κάτω ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ σέ.

Ἐπρόκειτο νὰ φύγωμεν. Τὴν ἐπαύριον, τὸν εὐχαρήτητα χωρὶς νὰ θελήσω νὰ μάθω περισσότερα. Εἶχα τὴν καρδίαν μου σφιγμένη καὶ αἱ λέξεις τοῦ πατρὸς μου ἐτριγύριζαν εἰς τὴν κεφαλὴν μου: Δὲν ἔχει θέσιν ἀτιμία εἰς τὴν οἰκογένειάν μας!

Ἐπὶ τέλους ἐπανεῖδα τὸ σπιτάκι μας. Ἦτο μίαν πρωίαν τοῦ Μαΐου, ὁ μὴν τῆς Παναγίας. . . . ἄνη, πτηνὰ παντοῦ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἐώρταζαν. . . . μόνον ἐγὼ ἔπαταχα! . . . ἀπὸ μακρῶν δὲν μοῦ ἐφάνη νὰ εἶχε τίποτε μεταβληθῆ, καὶ γιὰ μιά στιγμὴ ἐνόμισα ὅτι αὐτὸς ὁ ψεύτης Μαθουρὴν ἠθέλησε νὰ διακτεδάτῃ μαζί μου. Ἀλλὰ πλησιάζων διέκρινα ξένους, οἵτινες εἰργάζοντο εἰς τὴν αὐλήν· τότε λοιπὸν ἐτρέξα τρομαγμένος ἕως εἰς τὴν πόρτα τοῦ κελarioῦ καὶ τὴν ἤνοιξα ἀποτόμως.

Ἐκεῖ ἦτο μίαν γυναῖκα ἐνδυμένη μὲ παλιοκούρελλα καὶ ἔραπτε εἰς τὸ πλάι μίαν κούνιας. Ἦταν ἡ Μαρία, ἀλλὰ τότεν ἀδύνατη, τότεν χλωμὴ ὅπου ἐδυτοκευθῆν νὰ τὴν γνωρίσω. Εἰς τὴν παρουσίαν μου, ἀνετηκώθη ὀρθία μὲ τὰ μάτια τρελλῆς, ἔβαλε μίαν μεγάλην φωνήν, καὶ ἔπετεν εἰς τοὺς πόδας μου ζητούσα συγγνώμην. . . . Ἄ! χίλιοι δαίμονες! ἦτο λοιπὸν ἀληθές! . . . Οἱ γρόνοι μου ἐτριγύριζαν, εἶχα ἐπιθυμίαν νὰ φονεύσω! . . . Τὸ παιδί ἦτον ἐκεῖ ἐνώπιόν μου. . . . Ἐνα νόθον! . . . ὄρμητα κατ' ἐπάνω του, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔβαλε μίαν φωνήν, καὶ ἐγὼ. . . . τὸ ἐπήρα εἰς τὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸ κατερίλου κλαίων. . . .

Ἐμαθα τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἐζήτουν παντοῦ εἰς τὴν παραλίαν. Ὁ θῆλιος εἶχε δραπετεύει. Λοιπὸν ἦτο ἀνάγκη νὰ βοηθήσω, ἀφοῦ εἶχα συγχωρήσει. Αἱ δυστυχεῖς μοῦ οἰκονομία τοῦ ναυτικοῦ ἐξωδεύθησαν εἰς τὴν ἀγορὰν μίαν λέμβου καὶ εἰς μερικὰ δίκτυα. Ἐγεῖνα καὶ ἐγὼ τότε ψαρῆς. . . . Αὐτὸ διήρηκε δέκα δόκιληρα ἔτη. Τὸ ἐπάγγελμα ἐπήγαγε καλὰ, εἶχαμε τὰς ευκολίας μας, εἶχα σχεδὸν ληρμονήσει. . . . ἔπειτα ἐγὼ ἐλάτρευα αὐτὸ τὸ παιδί μὲ τὰ ἀγγελικά του μεγάλα μάτια καὶ τὰ ξανθὰ καὶ σγουρὰ

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Φορέματα ἀπλᾶ δρ. 10. Φορέματα μεταξωτὰ δρ. 15. Φορέματα παιδικὰ δρ. 6—8. Ὑποκμιτικά ἀφοδράριττα δρ. 3. Ὑποκμισάκια φοδραρισμένα δρ. 5—6. Ζακέτες ἀφοδράριστες δρ. 8. Ζακέτες φοδραρισμένες δρ. 10. Πελερίνες ἀπλᾶ δρ. 6. Πελερίνες πολυτελεῖς δρ. 10.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καπέλλων, ἀνθέων τεχνητῶν, εἰδῶν ἀγγειοπλαστικῆς.

Πωλοῦνται ἔτοιμα φορέματα καθημερινῆς χρῆσεως, ὑποκμισάκια, παιδικὰ φορέματα καὶ φορέματα μαγειρείου δι' ὑπηρετίας εἰς τιμὰς εὐθηνότατας.

Πωλοῦνται ἐπίσης διάφορα κεντήματα, νταντέλες καὶ ἐν γένει γυναικεῖα χειροτεχνήματα.

Τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς δίδεται ἀνὰ πᾶσαν Τρίτην διὰ τὰς κυρίας, ἀπὸ τὰς 3—5 μ. μ. Ἐκαστον μάθημα δρ. 1.

Διὰ τὰς μαγειρίτσας καὶ ὑπηρετίας ἀνὰ πᾶσαν Παρασκευὴν ἀπὸ τὰς 3—5 μ. μ. Ἐκαστον μάθημα λεπτ. 50.

Ἡ μαγειρικὴ διδάσκειται παρὰ μαγειροῦ α'. τάξεως.

Γραφεῖον παραγγελειῶν, πωλήσεως, σχολεῖον ἐπαγγελματικόν—Ὁδὸς Νίκης ἀριθ. 13.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ἐφωδιάσθη καὶ πάλιν μὲ ὑλικά ἐκλεκτῆς ποιότητος, μὲ συλλογὴν δερμάτων μοναδικήν, μὲ πλοῦτον σχεδίων καὶ σχημάτων, τὰ ὅποια μόνον τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦτο, τὸ ἐφάμιλλον μὲ τὰ καλλίτερα Εὐρωπαϊκὰ φέρει κατ' ἔτος. Ὁ κ. Τσάμης ἀκολουθεῖ πάντοτε κατὰ βῆμα τὴν πρόοδον τῆς τέχνης του, καὶ δὲν φείδεται δαπανῶν, οὐδὲ κόπων, ὅπως διατηρῆ τὸ κτεράσμα του πρῶτον μεταξύ ὄλων καὶ ἀπαράμιλλον εἰς τὴν κομψότητα καὶ στερεότητα τῶν ὑποδημάτων τὰ ὅποια κατασκευάζει.

μαλλιά, ὡτὰν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ὅσον διὰ τὴν Μαρτίαν, ἐκεῖνη ἔσθινε σὰν τὸν λύγχο ὅπου δὲν ἔχει πλέον λάδι. Ἀδικῶς τῆς ὠμίλου διὰ τὴν κόρη τῆς καὶ τῆς τὴν ἔβανα εἴκοσι φορὲς τὴν ἡμέρα εἰς τὴν ἀγκαλιά τῆς· αὐτὸ δὲν ἦτο ἀρκετὸ πλέον διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ζήσῃ. Ἐτεκπέτετο πάντοτε τὸν ἄθλιον, ὅστις τὴν εἶχε ἀποπλανῆσει, τὸν ἀγαποῦσε πάντοτε καὶ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρεμῃ ἀπέθανε ἡ δυστυχεμένη τρελλή! . . . Μόνον γυναῖκες ὑπάρχουν ἀκόμη ποῦ μποροῦν νὰ κάμουν αὐτὰς τὰς ἀνοητίας! . . .

Ἐμεῖνα λοιπὸν μόνος μὲ τὴν Ἰωάνναν μου. Ἄ! πῶς τὴν ἀγαποῦσα τὴν μικροῦλα μου αὐτῆ. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ναυτικοῦ ἐτάκτιζε. — Πῶς τὴν ἐλάτρευα! . . . καὶ πότες φορὲς δὲν ἐτεπρήθηκα καὶ τὸν καπνὸ μου διὰ νὰ τῆς ἀγοράσω κανὲν παιχιδάκι! . . . Τὴν ἀνέβρεψα ὡς μίαν δεσποινίδα, προσέθετον ὑπερηφάνως, εἰξεύρει νὰ κεντᾷ, νὰ τραγουδῆ, νὰ παίζῃ πιάνο, καὶ δὲν εἰξεύρω τί ἄλλο ἀκόμη! . . . καὶ μαζί μὲ αὐτὰ, ὠραία ὅσον ὄλοι οἱ ἄγγελοι. . . Ἐτρυφε διὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του, ἔπειτα ἐπανελάθεν ἀποτόμως μὲ θλιβερὰν ἀνυπομονήν νὰ τελειώτῃ.

— Ὅταν ἐγεῖνε δέκα ἕξ ἐτῶν, ἦλθε ἕνας ὠραίος κύριος, ἕνας εὐγενὴς ὁ ὁποῖος τὴν ἤρπεν ὠραία. . . . ὠμίλει καλὰ, ἐκείνη τὸν ἤκουσε, καὶ ἐπὶ τέλους μοῦ τὴν ἐπήρε, ἀλλ' ἦτον τιμωτέρος αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τὴν ἐνουμφεῖθη καὶ τώρα. . . .

Ὁ μπάρμπα Φουτάρ ἐσταμάτησε πάλιν. Τὸ παρελθὸν τοῦ ἐτριγύε τὴν καρδίαν καὶ ἡ φυσιγνωμία του ἐδείκνυε μαρτύριον.

— Καὶ τώρα; ἐπέμεινα ἐγὼ

— Τώρα εἶναι εὐτυχεῖς, ἔχουν παιδιὰ, ἀλλὰ δὲν τὰ γνωρίζω, δὲν ἦλθαν ποτὲ νὰ μεῖ ἰδοῦν. . . . Ὅτὰ τὰ φέρουν βέβαια τὴν ἡμέραν ὅπου θὰ ψεφῆτω. . . . Μόνον τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου, ὁ. . . κύριος μοῦ ἐχάρισε αὐτὴν τὴν λέμβον ἐπὶ τῆς ὁποίας ἤμειθα, καὶ τὴν ἐδάπτισα Μαρία Ἰωάννα, τὸ ὄνομα τῶν δύο μόνων προσώπων ὅπου ἠγάπησα εἰς τὸν κόσμον.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Ἄθηνά Μοντουόρη